

TU TRIES, LAIA

“Laia, he estat pegant-li voltes i crec que hauries de denunciar-lo”. No, on vas? No puc parlar-li així, que s’espantarà. “Laia, no tens per què tolerar el que t’està fent, per molt menys han eixit notícies en la tele”. No, no, així tampoc. He d’entrar-li més suau. “Escolta, Laia, que he estat pensant en el que em vas contar i... hauries de deixar-lo. Sent dir-t’ho així però trobe que això no és estimar una persona”. Uf, tampoc, més suau encara, que si no, em deixarà amb la paraula en la boca...

-Murtaaa, a taula! Afanya’t que el dinar es gela..., i faràs tard a l’institut i no vull que em traguin els colors de nou...- Baixe ja!- s’escolta des del pis de dalt. Al segon, s’asseu a taula, agafa el comandament i abaixa el volum del Notícies Migdia.

-Què feies, en lloc d’estar ací ajudant-me?- Li renya la mare amb to amable.

-Mamà, rellegint-me una info que ens han passat avui a tutoria.

-No dius que la tutoria és una pèrdua de temps? -la interroga son pare.

-Avui ha estat bé, papà. És dels dies que més ha pagat la pena.

-Ah, sí?, conta’ns, a veure què és el que et tenia tan fascinada per allà dalt.

-Papà, no es tracta de fascinació sinó de preocupació. Avui la tutoria no ens l’ha feta Carme; han vingut de l’ajuntament i la tècnica d’igualtat ens ha fet una sessió conjunta a tots els quarts. Trobe que ens ha obert els ulls en molts aspectes.

-La tècnica d’igualtat no serà la filla del Colomer? I a l’institut també ha anat amb l’escot i minifalda amb què es passeja per l’ajuntament? Quina poca vergonya, anar eixa marrana donant lliçons d’igualtat.

-Tu també, pare? No puc creure que estiga escoltant açò a casa meua. El comentari que acabes de fer és absolutament injust. Estàs jutjant-la sense conèixer-la.

Precisament d'estos prejudicis hem parlat a classe. I de les conseqüències que se'n deriven-, la mare interromp la conversa apujant la veu del televisor.

-Mireu, escolteu, s'han carregat una altra, ja en van 17 des que començà l'any. Quina barbaritat, açò no hi ha qui ho pare!-. Mentre es veu com trauen el taüt de la vivenda, en la franja inferior de la pantalla es pot llegir: Telefona 016.

Al 016 hauria de telefonar la Laia. A bones hores consentia jo el que està permetent ella. La cosa comença amb xicotetes dosis i s'acaba eixint amb els peus per davant. Ha de telefonar ja, sí o sí. En 10 minuts em plante en sa casa per convèncer-la.

-A mi se m'ha rebolicat la panxa- diu Murta aganfant la motxilla-, me'n vaig a l'insti, que encara he de resoldre dues ecuacions abans d'entrar a Mates.

-Filla, no has menjat res, qualsevol dia transparentaràs!

Murta ix de casa amb un únic propòsit i quan ella s'entossudeix... Està indignada, se l'emporten els dimonis. La notícia de la darrera dona assassinada l'ha feta esclatar.

Ja està bé!, per a què val escoltar "I tu, sols tu", de Diluvi, als canvis d'hora a l'insti; de què servix tanta xarrada?, i tant de telèfon d'atenció a maltractades, per a què?, si a l'hora d'actuar no ens posem en marxa?

Doncs així, amb la força d'un puny alçat al vent es va dirigir Murta a per Laia. És clar que quan la va veure, ben prompte es va desinflar, de res li vam servir els assajos que havia fet a casa, perquè hi ha reaccions que no es poden preveure.

-Que prompte que has vingut avui! Que no has dinat o què? -pregunta Laia.

-He començat però a meitat m'ha entrat un mal de panxa que no he pogut continuar.

-Xica i això?, qui et fa sentir papallones en l'estòmac?

-No digues bajanades, Laia, tot el nervi que tinc és per tu. Em preocupa i molt allò que et follara sense el teu consentiment.

-No ho digues així, Murta, que sona un poc bèstia.

-Que sona bèstia? El bèstia és Biel, o és que no ho veus? Tu volies fer-ho quan ell t'insistia?-li pregunta agafant-la del braç, parant-la en sec i mirant-la fixament als ulls.

Laia nega amb el cap. -I què penses que és una relació sexual sense el teu permís, Laia?-hi ha un silenci. -Vols que t'ho diga? -més silenci.

Amb la veu tremolosa Laia intenta donar alguna excusa. -Això li passa quan es posa molt a tope; com vols que el faça parar en eixe moment?

-Com que li passa quan es posa molt a tope? Vols dir que hi ha hagut més vegades?

Laia assenteix i els ulls se li omplien de llàgrimes.

-Laia, reacciona, perla, no està passant en la tele, t'està passant a tu. I t'ho està fent el teu nóvio! Quantes vegades més vols que ocórrega? No eres seua! No pot dispondre de tu quan a ell li vinga en gana, entens? Què creus que et diria la tècnica que ha vingut este matí si li ho contares? Jo crec que ens ha quedat ben claret a totes: "Només sí és sí". A què tens por, Laia? Un tio que et força a tindre relacions no t'estima. A la merda el Biel, Laia. Prou!

Laia no responia. Havia emmudit. Els abusos a què li havia sotmés Biel li feien sentir-se bruta, desconcertada, indefensa, fràgil. I ara, la força amb què Laia l'havia assaltada, l'havia deixada fora de joc. En canvi no podia evitar sentir-se fascinada pel seu coratge i per la seua fermesa. I la va escoltar de nou atentament.

-Tenim dos opcions: entrar a l'insti a morir d'avorriment amb les equacions o anar a la Guàrdia Civil a posar punt i final a este assumpte. Laia, tu tries!